

Arrest

nr. 256 848 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché B.VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, een soennitische moslim te zijn en van Koerdische afkomst te zijn. U bent afkomstig van Balakan, een dorp in de provincie West-Azerbeidzjan. U heeft in Iran in de bouwsector gewerkt, alsook werkte u als taxichauffeur en dit tot aan uw vertrek uit Iran.

Sinds een zestal jaar bent u sympathisant van de PJAK. Uw activiteiten in Iran bestonden uit het voorzien van voedsel, medicijnen en kledij aan de strijders van de PJAK. Soms deelde u ook wel eens pamfletten uit voor de partij. Op 19 juni 2018 werd u benaderd door twee personen bij u thuis. U had hen nog nooit gezien en vermoedde dat het om Turkse Koerden ging. Ze vroegen u om hulp om een lading te vervoeren. Om u te overtuigen kreeg u toen 1 000 000 Toman (circa 200 euro) overhandigd. U

had paarden en schakelde deze paarden in om de lading materiaal te vervoeren. Jullie hadden op een plaats in de vallei afgesproken, waar u de goederen ging ophalen. U ontdekte toen dat het om een lading medicijnen ging. Toen u ter plaatse kwam, gaf u de 1 000 000 Toman terug aan de twee mannen, omdat u dacht dat deze mannen lid waren van de PJAK. Op een gegeven moment ontdekte u echter dat de twee mannen een foto van Abdullah Öcalan op hun uniform droegen, waardoor u er achter kwam dat u een opdracht uitvoerde voor de PKK en niet voor de PJAK. U geraakte in paniek, maar de mannen stelden u gerust en jullie vertrokken met de lading. Na ongeveer twee uur stappen, kwamen jullie in een vuurgevecht terecht. Eén van de twee personen viel gewond neer. Ook uw paard werd geraakt. De tweede persoon waarschuwde u en beviel u te vluchten, wat u effectief deed. U verschool zich toen achter een rots op een half uur van het schietincident tot het donker werd. Toen het rustig leek, begaf u zich naar het huis van uw oom in Sharwani. U bracht hem op de hoogte van de gebeurtenissen. De volgende dag ging uw oom rond de middag naar uw zus, waar hij te horen kreeg dat de autoriteiten de avond van het incident bij u thuis waren langsgekomen op zoek naar u. U had namelijk uw jas uitgedaan tijdens de tocht. In uw jaszak zat uw karte melli en uw militair boekje, waardoor de autoriteiten uw naam hadden achterhaald. Uw zus was heel bezorgd over u en stelde voor om het land te verlaten. Uw oom regelde toen diezelfde avond uw vertrek uit Iran.

Op 19 juni 2018 verliet u Iran via het dorp Dürkülik. U stak daar te paard de grens naar Turkije over, waar u vervolgens tien à elf maanden in Van verbleef in een hotel van een verwant. U werkte er ondertussen om geld te sparen om uw reis verder te zetten. Via Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België, waar u op 8 juli 2019 aankwam. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 12 juli 2019.

Na uw aankomst in België heeft u op 8 maart 2020 deelgenomen aan een betoging voor vrouwendag. U riep die dag slogans voor de rechten van vrouwen. Eind juni 2020 heeft u deelgenomen aan een betoging in Brussel in de buurt van de Grote Markt. U betoogde toen voor de vrijlating van Zeynab Jalalian, een Koerdische politieke activist uit Iran. U protesteerde tegen het Turkse en het Iraanse regime en riep enkele slogans met betrekking tot Erdogan. Ongeveer 20 dagen daarvoor, ergens begin juni 2020, nam u deel aan een betoging voor Leyla Güven, een HDP-parlementslid in Turkije. Vervolgens kreeg u van de Koerdische vereniging in België de opdracht om het partijprogramma van de PJAK te vertalen van het Farsi naar Kurmanji.

Bij terugkeer naar Iran vreest u geëxecuteerd te worden door de Iraanse autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten neer: uw shenasnameh, uw rijbewijs, uw arbeidskaart en een schrift waarin u de vertaling van het Farsi naar het Kurmanji van het partijprogramma van de Koerdische vereniging in België genoteerd heeft. U legt eveneens kopieën neer van de volgende documenten: uw militair boekje, drie valse identiteitsdocumenten die u gebruikte voor uw reisweg, uw karte melli, drie foto's van uw activiteiten in België, alsook twee foto's van uw dorp en de omgeving en een artikel verwijzend naar uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Iran te hebben verlaten omwille van uw politieke activiteiten voor de PJAK in Iran en vreest vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten omwille van uw politiek activisme voor de PJAK in zowel Iran als België.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u betrokken was bij het conflict tussen de twee leden van de PKK en de Iraanse strijdkrachten. Zo bent u incoherent wat betreft de datum van het incident. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u dat het incident plaatsvond op 18 juni 2018, waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat het incident plaatsvond op 19 juni 2018 (vragenlijst CGVS, d.d. 09/03/2020, vraag 3.5, p. 3; notities persoonlijk onderhoud, d.d. 01/07/2020, CGVS, p. 10). Bij aanvang van uw onderhoud op het CGVS corrigeert u weliswaar uw vertrekdatum en stelt u dat u vertrok op 19 juni 2018. U laat echter na de datum van het incident te corrigeren (CGVS, p. 2 – 3). Daarenboven komt de gestelde vertrekdatum niet overeen met de tijdslijn van uw verklaringen. U verklaart dat uw oom de dag na het incident rond de middag bij uw zus ging informeren naar een stand van zaken, en hij uiteindelijk tegen de avond uw

oversteek naar Turkije had geregeld (CGVS, p. 11), wat doet vermoeden dat u pas op 20 juni 2018 het land heeft verlaten. Het feit dat u geen eenduidige verklaringen aflegt wat betreft de datum van uw vertrek, en tegenstrijdig bent over de datum van het incident, zet uw asielmotieven op de helling.

Hetgeen verder volstrekt opmerkelijk is, is dat de twee mannen u benaderden bij u thuis om met hen samen te werken, zonder u ooit eerder gezien te hebben of zonder te hebben geweten of u al dan niet sympathisant was van de PJAK (CGVS, p. 14). Omdat ze zelf niet meteen aanstalten maakten om dichterbij te komen, nodigde u hen uit om naar binnen te stappen (CGVS, p. 14). Dat ze dan zonder enige voorkennis over u, u zomaar de vraag zouden stellen om enkele spullen voor u te vervoeren, niet wetende wie u precies bent of welke sympathieën u nastreeft, is allerm minst opmerkelijk en niet geloofwaardig, gelet op de voorzichtigheid waarmee omgegaan wordt bij het uitvoeren van activiteiten voor éénder welke Koerdische partij in Iran. Uit de beschikbare informatie blijkt namelijk dat zowel professionele als semiprofessionele PJAK-leden worden getraind om activiteiten in het geheim uit te voeren. Dat deze kameraden, zoals ze zich enkel voorstelden, dan zomaar een wildvreemde zouden aanspreken om een activiteit uit te voeren, is niet geloofwaardig. Daarenboven, indien de mannen daadwerkelijk van de PKK waren zoals u beweert (CGVS, p. 11, p. 15) - het is een feit dat de PJAK vaak gelinkt wordt aan de PKK, die regelmatig omschreven wordt als een terroristische organisatie - is het des te meer aangewezen enige voorzichtigheid aan de dag te leggen bij het zoeken naar vrijwilligers om hun activiteiten uit te voeren. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de PKK bepaalde aanwervingstactieken gebruikt, waar het benaderen van een persoon zonder enige voorkennis niet onder thuishoort. Ze gaan eerder op zoek naar personen met een zekere verwantschap met reeds ervaren PKK-leden of charismatische figuren binnen een gemeenschap, wat bij u niet het geval was. Wat in dit opzicht opmerkelijk is, is het gegeven dat de twee mannen u de kans schoon lieten om hun activiteit te verklikken, daar u pas twee uur later had afgesproken op de plaats in de vallei om de goederen te vervoeren (CGVS, p. 14). Dat de twee guerrillaleden dergelijk risico zouden nemen, voor zichzelf en het welslagen van hun actie, is gewoonweg niet geloofwaardig. Geconfronteerd met deze vaststelling repliceert u dat u in een patriottisch dorp leefde en dat er nog nooit een dorpsgenoot geklikt heeft of banden had met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 14). Dat ze er louter iemand zouden uit pikken omdat die in een patriottisch dorp leefde, kan dan ook niet worden gevolgd gelet op het ermee gepaard gaande risico. Verwacht mag worden dat ze nagaan of u al dan niet te vertrouwen bent en meer onderzoek zouden doen naar uw achtergrond. Dat de mannen zonder meer plots aan uw deur verschijnen, getuigt niet van de nodige voorzichtigheid. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook uw betrokkenheid bij het incident, en hiermee gepaard gaand de ernst van uw vermeende vrees.

Ook vanuit uw persoon zelf komt het door u geschetste asielverhaal ongeloofwaardig over. Zoals aangehaald kwamen er twee personen naar uw huis in burgerkledij en wist u niet wie het waren aangezien u hen voor het eerst ontmoette (CGVS, p. 14). Omdat ze eerst wat verder van de voordeur stonden, riep u hen binnen, waarna ze u onmiddellijk voorstelden mee te werken om spullen te vervoeren (CGVS p. 14). Wanneer u hen dan antwoordde dat u hen niet kende, antwoordden ze u dat ze u geld gingen betalen en Koerden uit Turkije waren (CGVS, p. 14). Niet veel meer. Ze vermeldde zelfs hun namen niet. Het mag dan ook verwondering heten dat u zo snel overstag ging enkel en alleen omdat u in het verleden ook al spullen had vervoerd voor de PJAK. U kende deze personen niet en ze waren in burger. U weet zelfs niet of deze personen wisten dat u sympathiseerde voor de PJAK, want ze hadden er ook niets over gezegd (CGVS, p. 14). Zoals eerder reeds aangehaald is het in de Iraanse context weinig plausibel dat iemand zo snel overstag zou gaan en zijn medewerking zou verlenen aan oppositiegroeperingen met alle risico's van dien.

Naast het algemeen weinig geloofwaardige karakter van uw asielrelaas, dient eveneens te worden opgemerkt dat u uw aanwezigheid bij het incident tussen de twee guerrillaleden en de Iraanse strijdkrachten niet aannemelijk kunt maken. Uw kennis over dit incident is namelijk bijzonder summier. Zo weet u niet wat de namen waren van de twee personen die u hebben begeleid tijdens de tocht (CGVS, p. 14). Ook na het incident heeft u zich amper geïnformeerd over deze twee personen (CGVS, p. 15). Nochtans staat de naam van de omgekomen persoon in het artikel vermeld dat u heeft neergelegd. Er wordt in het artikel gewag gemaakt van een codenaam D. M. (...) en zijn echte naam namelijk N. U. (...). Verder kan u niet specificeren uit welke richting de schoten vandaan kwamen of waar de omgekomen kameraad geraakt werd (CGVS, p. 15). Ook wat betreft het lot van de tweede persoon kan u amper enige informatie verschaffen. U weet niet wat er met hem gebeurd is (CGVS, p. 16). Dat u nagelaten heeft zich na het incident verder te informeren over het lot van de twee Koerdische strijders is een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of het hebben van een reëel risico op ernstige schade. Redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich informeert over de kern van uw asielmotieven, wat u hier heeft nagelaten te doen. Dit zet de ernst van uw vermeende vrees dan ook op de helling.

Daarenboven heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de Iraanse autoriteiten kort na het incident bij u thuis zijn binnengevallen. Zo weet u niet hoeveel agenten er bij u thuis zijn langsgelopen of welke dienst

toen binnenviel bij uw zus (CGVS, p. 17). U vermoedt de Sepah of het ettelaat omdat zij bevoegd zijn voor dergelijke zaken (CGVS, p. 17). Ook na uw vertrek werd uw zus verschillende keren benaderd door de Iraanse autoriteiten. Vreemd is echter dat u niet kan preciseren hoeveel keer ze toen exact bij haar langs kwamen en wanneer de laatste keer was dat ze waren langsgesproken (CGVS, p. 5, 17). U houdt het in eerste instantie vrij algemeen op twee of drie bezoeken van de autoriteiten aan uw zus, maar beweert in tweede instantie dat ze om de twee of drie maand langskomen (CGVS, p. 5). Gezien u reeds vertrokken bent uit Iran op 19 juni 2018 en u nog een maand voor uw onderhoud op het CGVS contact heeft gehad met uw zus (CGVS, p. 5, 9) mag worden aangenomen dat de autoriteiten dan ook veel vaker langskwamen dan de door u beweerde twee of drie keer. Ook opmerkelijk is dat u geen verdere vragen gesteld heeft aan uw zus omdat u het niet nodig vond (CGVS, p. 17). U wou het risico niet nemen, opdat uw zus niet zou worden gearresteerd of worden gemarteld (CGVS, p. 17). Uw gebrekkige kennis over het lot van uw zus doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de inval bij u thuis en de hieraan gekoppelde problemen. Van een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn vluchtmotieven. Dat u zich niet informeert over het lot van uw familie stemt niet overeen met iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Bovendien blijkt dat familieleden slechts in het oog worden gehouden, indien er een zekere graad van activisme, zowel bij het geviseerde familielid als bij de overige familieleden is, hetgeen bij u of uw familie, zoals verder blijkt, niet het geval is. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat uw familie meermaals werd lastiggevallen door de Iraanse autoriteiten, wat afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen in Iran. Bovendien is het contradictorisch dat uw zus u niet zou vertellen hoeveel keer na uw vertrek ze reeds werd benaderd door de autoriteiten, uit veiligheidsoverwegingen, maar dan toch wel zou doorgeven dat ze in het oog wordt gehouden. Hieraan gekoppeld dient eveneens te worden opgemerkt dat uw andere bewering, met name dat u gezocht wordt door de autoriteiten nadat een kameraad van u, waarmee u activiteiten voor de PJAK had gehouden, werd aangehouden en gemarteld en u verklikt heeft (CGVS, p. 5), evenmin aannemelijk overkomt, gezien uw nihil kennis en weinig coherente verklaringen over de bezoeken van de Iraanse autoriteiten aan uw zus (CGVS, p. 5). Bovendien haalt u eveneens tijdens uw onderhoud op het CGVS aan naar aanleiding van het uitdelen van pamfletten of het leveren van een bijdrage op het Nowruz feest of op de herdenking van de verjaardag van leider Apo, ofte Abullah Öcalan, nooit problemen ondervonden te hebben bij het uitvoeren van deze activiteiten (CGVS, p. 11). Gezien u in het verleden niet in het vizier bent gelopen omwille van deze activiteiten, alsook niet aangetoond hebt na uw vertrek op de radar van de autoriteiten te zijn gekomen, is het niet aannemelijk dat u omwille van deze activiteiten bij terugkeer vervolging dient te vrezen.

Dat u ondanks uw geheime activiteiten in Iran alsnog een risico zou lopen bij terugkeer omwille van uw politieke activiteiten in België, kon u evenmin hardmaken. Betreffende uw deelname aan verschillende betogingen in België blijkt uit uw verklaringen dat u voornamelijk betoogde tegen het Turkse regime naar aanleiding van de Turkse bombardementen op de Koerden en de arrestaties van enkele Koerdische parlementsleden in Turkije waaronder Leyla Güven en Zeynab Jalalian (CGVS, p. 7, p. 12, p. 13). Wat betreft de betoging van Leyla Güven dient te worden gesteld dat het een Turkse politica betreft (CGVS, p. 12). De slogans die u riep hadden voornamelijk betrekking op Erdogan (CGVS, p. 7, p. 12) en waren dus niet gericht tegen het Iraanse regime. U veroordeelde toen ook de dood van drie kameraden in Kobani (CGVS, p. 7). Uit de informatie zoals toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dit eveneens om een Turkse aanval te gaan, deze keer in de Syrische stad Kobani waarbij drie vrouwen om het leven kwamen. De betoging ten voordele van Zeynab Jalalian was gericht tegen het Iraanse regime (CGVS, p. 7). U liep er rond met een foto van Zeynab en ook tijdens deze betoging waren de slogans voornamelijk tegen het Turkse regime gericht (CGVS, p. 7). Daarnaast nam u ook nog deel aan een betoging op vrouwendag waarbij u toen slogans riep voor de vrijheid van vrouwen. U danste en zong en betoogde toen vooral tegen het autoritaire gezag van mannen en voor gelijke rechten van de vrouwen binnen de maatschappij (CGVS, p. 12), wat eerder een betoging is gericht tegen de rechten van vrouwen in het algemeen en dus ook niet specifiek gericht tegen het Iraanse regime. Gevraagd naar de Iraanse autoriteiten die al dan niet op de hoogte zouden kunnen zijn van uw activiteiten in België, stelt u dat de autoriteiten via de tv of filmpjes waarin u mogelijk zou voorkomen, op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten hier (CGVS, p. 13). U heeft echter zelf geen video's gezien waarin u aan bod zou komen, of legt geen enkel begin van bewijs neer van dergelijke video's (CGVS, p. 13). Vervolgens verwijst u naar de Facebookpagina van vrienden waar ook foto's op kunnen verschijnen van uw aanwezigheid op de eerdergenoemde betogingen (CGVS, p. 13), waar u eveneens geen enkel begin van bewijs neerlegt. U heeft geen eigen account op sociale media (CGVS, p. 5). U slaagt er dan ook allerm minst in in concreto aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte kunnen zijn. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat

de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag en uw weinig zichtbare activiteiten, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. De kans dat uw eenmalige activiteit in het oog sprong bij de Iraanse autoriteiten is dan ook bijzonder klein. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Iraanse autoriteiten vooral activisten met een hoger profiel of een connectie met de politieke oppositie in Iran hebben, zullen monitoren. Iraniërs die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen, blijken in principe bij terugkeer geen problemen te ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten, wat bij u zoals eerder gesteld niet het geval is.

Wat betreft het partijprogramma dat u diende te vertalen voor de partij in België van het Farsi naar het Kurmanji dient te worden gesteld dat u niet weet wat de partij met dit document zal doen (CGVS, p. 6). U kan niet duiden of dit zal verspreid worden onder de leden of dit verspreid zal worden in Iran zelf (CGVS, p. 6). Indien het document zou worden verspreid, stelt u dat uw naam hierbij zou worden genoteerd (CGVS, p. 6). Nadat enkele gekopieerde pagina's van dit schrift werden voorgelegd aan een tolk, bleek echter dat het onmogelijk was om dit document te vertalen, omdat de aantekeningen gebeurden in een niet begrijpelijk Kurmanji. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de partij in België dit document zou gebruiken en gaan verspreiden, en dus uw naam hierbij zou gaan publiceren. Uit dit document blijkt evenmin dat u bij terugkeer naar Iran omwille van uw activiteiten in België een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou lopen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u in Iran daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. U legt uw originele shenasnameh, rijbewijs en uw arbeidskaart neer, alsook een kopie van uw militair boekje en uw karte melli, wat uw identiteit en herkomst aantoonst en hier niet ter discussie staat. De drie valse identiteitsdocumenten ondersteunen uw verklaringen over uw reisweg, maar zeggen niets over de kern van uw asielmotieven. Wat betreft uw politieke activiteiten in België, die u aantoonst met twee foto's van betogingen, een foto in het Koerdisch centrum te België en een schrift met uw persoonlijke aantekening van het partijprogramma, dient te worden gesteld dat deze niet aantonen dat u door de Iraanse autoriteiten in de gaten wordt gehouden, gezien uw ongeloofwaardige asielaanvraag. Bovendien wordt er enkel bewijswaarde aan dergelijke document toegekend indien deze geloofwaardige asielmotieven ondersteunen, hetgeen in uw geval niet werd aangetoond. Vervolgens legt u een artikel neer verwijzend naar het incident van 19 juni 2018. Met dit artikel wordt aangetoond dat het op 19 juni 2018 effectief tot een vuren kwam tussen guerrillaleiders en de Iraanse strijdkrachten. Gelet op uw ongeloofwaardige asielaanvraag is uw betrokkenheid hier echter niet mee aangetoond. Uw naam of uw betrokkenheid wordt nergens in het artikel ter sprake gebracht, waardoor de link met uw asielmotieven niet is aangetoond. Tot slot legt u ook enkele foto's van uw dorp Balakan en een berg neer, die zich bevindt tussen Bolako en Hasineye, om aan te tonen dat de aanval op die locatie plaatsvond. Echter, op deze foto bent u zelf niet te zien, of is er geen link te zien met de aanval. Deze tonen dan ook niet aan dat u toen daadwerkelijk betrokken en aanwezig was bij de aanval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/6, § 5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Tevens verwijst zij in haar verzoekschrift naar artikel 3 EVRM.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan

internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.1. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de partij PJAK bevestigt dat zij een sympathisant van de partij was in Iran, dat haar steun aan de partij bekend geraakte bij de Iraanse autoriteiten en dat zij omwille hiervan haar land moest verlaten. Zij voegt in dit verband als bijlage bij haar verzoekschrift een attest van de PJAK d.d. 15 november 2020 en de e-mail waarmee dit stuk aan haar raadsman werd overgemaakt (bijlage 3). Verzoekende partij verwijst vervolgens naar de "COI Focus" betreffende "Iran. De Koerdische politieke (gewapende) partijen KDPI, Komala en PJAK" van 19 juni 2014 die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1) en een rapport van Landinfo d.d. 6 juni 2013 dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 4), stellende dat hieruit blijkt dat dergelijk attest zelden wordt opgesteld en enkel wanneer de betrokken personen met PJAK hebben samengewerkt en er bewijzen zijn dat ze gedwongen waren om het land te verlaten. Verzoekende partij bemerkt nog dat het attest niet op basis van haar verklaringen werd opgesteld, maar wel op basis van informatie die de partij uit Iran kon verkrijgen. Aangezien de partij PJAK bevestigt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de steun van verzoekende partij aan de partij in Iran, is er wel degelijk sprake van een gegronde vrees voor vervolging. Immers volstaat dit om zwaar vervolgd te worden in Iran, zo blijkt uit de rapporten die zij als

bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 5-7). Ten slotte onderstreept verzoekende partij nog dat uit informatie blijkt dat Koerdische terugkeerders altijd verdacht worden van activisme door de Iraanse autoriteiten (bijlage 5 van het verzoekschrift).

2.2.4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden asielrelaas, met name dat zij Iran zou hebben moeten verlaten nadat zij betrokken was bij het conflict tussen de twee leden van de PKK en de Iraanse strijdkrachten, noch aan haar bewering dat zij gezocht wordt door de autoriteiten nadat een kameraad van haar, waarmee zij activiteiten voor de PJAK had gehouden, werd aangehouden en gemarteld en haar verklikt heeft, en dat verzoekende partij derhalve, mede gelet op haar verklaring dat zij naar aanleiding van het uitdelen van pamfletten of het leveren van bijdragen op het Nowruz feest of op de herdenking van de verjaardag van leider Apo, oftewel Abullah Öcalan nooit problemen ondervonden heeft bij het uitvoeren van deze activiteiten, niet aantoonst dat zij reeds in het vizier is gekomen van de Iraanse autoriteiten, met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Ook de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoonst dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar activiteiten in België laat zij geheel ongemoeid.

De Raad is van oordeel dat verzoekende partij allerminst kan volstaan met een verwijzing naar het attest van de partij PJAK dat zij als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlage 3 van het verzoekschrift) om alsnog aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten wel degelijk op de hoogte zijn van haar steun aan de partij PJAK. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar verzoekende partij lijkt voor te houden dat het feit op zich dat zij beschikt over een attest van PJAK aantoonst dat zij gedwongen was haar land te verlaten omwille van haar PJAK activiteiten, de informatie waarnaar verzoekende partij dienaangaande verwijst en waarin gesteld wordt dat de PJAK zelden attesten opstelt en enkel wanneer de betrokken personen met PJAK hebben samengewerkt en er bewijzen zijn dat ze gedwongen waren om het land te verlaten, betrekking heeft op attesten van lidmaatschap (*membership certificates*). Omtrent dergelijke attesten van lidmaatschap wordt opgemerkt dat in Iran geen lidkaarten worden uitgereikt aan leden omdat dit te gevaarlijk is voor leden en dat de PJAK enkel in zeldzame gevallen attesten uitreikt die het lidmaatschap aantonen. Het door verzoekende partij bijgebrachte attest, waarin gesteld wordt dat verzoekende partij "sympathizer" is van de PJAK, betreft evenwel niet dergelijk attest van lidmaatschap, doch wel een zogenaamde aanbevelingsbrief opgesteld door het PJAK-kantoor in Zweden. Over dergelijke aanbevelingsbrieven wordt in voormelde COI Focus gesteld dat leden die asiel aanvragen in het buitenland zo'n brief meekrijgen als zij banden hebben met de partij en dat de brief onmiddellijk verzonden wordt van het PJAK-kantoor in Zweden naar de asielinstanties in kwestie of naar de advocaat van de asielzoeker, zoals ook *in casu* is gebeurd. Dat ook dergelijke aanbevelingsbrieven slechts in zeldzame gevallen worden uitgereikt en enkel wanneer er bewijzen zijn dat de betrokkene gedwongen het land moest verlaten, blijkt nergens uit deze informatie. Verder onderstreept de Raad dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, nergens uit blijkt dat dit attest werd opgesteld op basis van informatie die het Zweedse PJAK-kantoor uit Iran kon verkrijgen. Immers wordt in het attest slechts summier gesteld dat verzoekende partij een sympathisant van de partij in Iran was en dat zij gedwongen was haar land te verlaten nadat de Iraanse autoriteiten op de hoogte kwamen van haar steun aan de partij. Daarnaast wordt nog verwezen naar de activiteiten van verzoekende partij voor de partij in België. Nergens in het attest wordt verduidelijkt op welke informatie men zich baseert om te stellen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de steun van verzoekende partij aan PJAK, noch wordt in het attest ingegaan op de concrete problemen die verzoekende partij zou hebben gekend in Iran. Dit summier attest, dat bovendien een sterk gesolliciteerd karakter vertoont nu het pas opgesteld werd na de bestreden beslissing en dit duidelijk in functie van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij, volstaat dan ook allerminst om de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aantoonst dat zij in Iran reeds in het vizier is gekomen van de Iraanse autoriteiten wegens haar activiteiten voor de PJAK en evenmin aantoonst dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar activiteiten in België in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift dan ook verschillende rapporten voegt omtrent de risico's voor personen die banden hebben met de PJAK (bijlagen 5-7 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat deze algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in Iran werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke nu zij immers niet aantoonst dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar activiteiten voor de PJAK.

Wat ten slotte nog het betoog van verzoekende partij betreft dat uit informatie blijkt dat Koerdische terugkeerders altijd verdacht worden van activisme door de Iraanse autoriteiten (bijlage 5 van het

verzoekschrift), onderstreept de Raad vooreerst dat uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij reeds voor haar vertrek uit Iran in het vizier was gekomen van de Iraanse autoriteiten wegens haar activiteiten voor de PJAK en dat verder de kans klein is dat de enige activiteit die zij ondernam in België die gericht was tegen het Iraanse regime in het oog sprong van de Iraanse autoriteiten, mede gelet op de informatie waaruit blijkt dat (i) de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, tenzij voor wat betreft personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – hetgeen verzoekende partij echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas en haar weinig zichtbare activiteiten, niet aannemelijk heeft gemaakt –, (ii) de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren, (iii) de Iraanse autoriteiten vooral activisten met een hoger profiel of die een connectie met de politieke oppositie in Iran hebben zullen monitoren, en (iv) Iraniërs die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen, in principe bij terugkeer geen problemen blijken te ondervinden. De Raad stelt verder vast dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie (bijlage 5 van het verzoekschrift) niet blijkt dat elke Koerd die van het buitenland terugkeert naar Iran louter om reden van deze terugkeer of het indienen van een verzoek om internationale bescherming in het buitenland een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolgung, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep, of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij dient dan ook haar vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter in gebreke blijft.

2.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6) en dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 1 juli 2020 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Kurmanji en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden

beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT